

MINE

ÖZGÜZEL

YAŞAM HİKÂYE Mİ?

—
Psikoloji
—

Mine Özgüzel, İstanbul Üniversitesi Umumi Psikoloji bölümünden mezun olduktan sonra mesleki yaşamına Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde Çocuk Nöroloji servisinde başladı. Daha sonraki yıllarda, Şişli Etfal Hastanesi'nde Nöropsikiyatri Kliniği'nde çalışmalarına devam etti. Lise yıllarında, Dostoyevski ile tanışınca ilgi duymaya başladığı edebiyat, meslek hayatında yepyeni bir yolun kapılarını araladı: Varoluşçu Terapi. Kendi disiplini Klinik Psikoloji'den ayrılmadan edebiyat ve felsefe alanlarında, Simone de Beauvoir, Jean-Paul Sartre, Albert Camus, Virginia Woolf, D.H. Lawrence gibi kendisini çok derin bağlarla bağlı hissettiği, kavram yapısı çok zengin yaratıcı kişiliklerden yola çıkarak varoluşçu yaklaşımını zenginleştirmeye devam etmektedir. Özgüzel'in *Edebiyat Terapi* adlı kitabı Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Edebiyat Terapi

YAŞAM HİKÂYE Mİ?

Yazan: Mine Özgüzel

Editör: Sema Çubukçu

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Kasım 2023 / ISBN 978-625-6570-29-0

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Arthur İstanbul

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Yaşam hikâye mi?

Mine Özgüzel

İçindekiler

Başlarken	11
Ayıptan özgürlüğe.....	13
Başka türlü yaşayabilir miydik?	22
Kendi hikâyene çıkış	24
Benliğimiz hikâyelerden oluşur	26
Kendiliğimiz, benliğimiz	29
Hayatımızın hikâyesi	31
Hikâyemizle yola çıkmak.....	33
Hikâyemize girme ihtiyacı	34
Hayatımızın zemini.....	35
Hikâyelerimizden geçmişimize geçiş	36
Kendimizi yazmak, yaratmak.....	37
Benliğimizin oluşumu	38
Hikâyelerin teklifi ve çekiciliği	39
İç benin keşfi.....	40
Kendi hikâyemizden çıkış	42
Vakalar	45
Üç kişilik yatak.....	47
Elli dakikada yirmi yıl!	51
Tercih edilmekten tercih etmeye giden yol.....	54
Kendine kavuşmak.....	58
Kaybetme korkusu	63

Aynı anda iki ilişki yaşayabilir miyiz?	66
Yaşamın bir oyunu	70
Bir iş görüşmesi.....	72
Vazgeçilmez olma.....	76
Babalar ve kızları	79
Kaybediş.....	81
Babamın tek aşkı benim!.....	85
Aşk mı emniyet mi?.....	88
Kültür farkı	91
Direnen okur	95
Ödipal bir senaryo	97
Oğlum ve ben	100
İlişkilerimizdeki yaşam.....	102
Doğum psikozu.....	105
Başka ne yapabilirim?	109
Düğün yemeği.....	112
Anlatımlar ve dinlemeler	115
Anlatımlarımızı anlatımlarımızda duyabilmek	117
Anlatımlarımızın dönüşümü	119
Kendimizi yaratmaya gidiş: Özgürleşme	125
Satır aralarını okumak.....	128
Terapiler.....	129
Yetersizliğin yeterliliğe dönüşümü.....	131
Terapiye neden gideriz?	133
Dönüşümüz nerede gerçekleşir?	135
Sonsöz	137
Kaynakça	141

Bu kitapta gerçek olay ve kiřilerden esinlenilmiřtir.
Hikâyeler gerçektir, ancak isimler deęiřtirilmiřtir.

Başlarken

Yaşadıklarımız, yaşamımız içinde yeni öğrenme yolları açar. Kendi gözlemlerimiz ve deneyimlerimiz içinde yaşamak ve yorumlamak ise belki de bir yaşamı yazmaktır.

Yazmayı ve yaşamayı birbirinden ayıramadım. Tıpkı okuma ve yaşamayı da ayıramadığım gibi. Hepsi iç içe geçtiler. Birbirinden ayrılmaz olup bir bütün oluşturdular. Şimdi, bu bütünleşme içinde yaşıyorum.

Gençlik yıllarımdan beri günlük tutarım. Günlüklerim giderek farklılaştı; daha derin yaşanmışlıklarımın, anlatımlarımın yazıya geçişi oldular.

Her öğretti, öğrendim o andan itibaren yeni algılara gitmeme yol açtı ve yeni algılara sürüklendim.

Şimdi anladığım bir noktada paralel yaşamlara geçişimin gerek kendi yaşamımda gerekse mesleğimde, terapilerin içinde bu yaşanmışlıkların bütünleşmesi, beni yazmaya yönlendirdi. Yazma, okuma ve terapilerdeki yaşanmışlıkların kesişme noktası oldu.

İnsanlarımın hikâyelerini dinlerken onlar adına onlara ait kavramlara farklı bir noktadan bakabilmemi, daha derin ve geniş yorumlara gidebilmemi sağladılar. Hikâyeler arasındaki ilişkileri görebilme yetimin gelişimi ise beni bir kez daha psikoloji biliminin ve özellikle ödipal senaryonun varlığına hayran bıraktı. Bu kadar mı gerçek?

Çocukluk yıllarında yaşadığımız ilişkilerimizin beni saran, sarsan, duygulandıran ve düşündüren yaşanmışlıkları ve bunların içinde yaşadığımız olayları anlamaya ve içinden çıkabilme ihtiyacımız beni sürekli okumaya, öğrenmeye ve oradan da yazmaya adeta sürükledi, sürüklendim.

Çok büyük bir ihtiyacımız çocukluk yıllarımızda neler yaşadığımızı öğrenmek, içinden çıkabilmek ve bugün kendi adıma adlandırabilmek, yani tanımlamak.

Ayıptan özgürlüğe

“Ayıp şeyler konuşuluyor dedim, odana git.”

Annemin görkemli bedenini ve bu sesini duyduğumda içim titredi. Hızla sessizleştirdim, içime döndüm, sanki zihnim ve düşüncelerim o anda kitlenmişti. Hiçbir şey düşünemiyordum ve hiçbir şey anlamıyordum. “Ayıp şeyler”, “ayıp şeyler konuşuyoruz, odana git” ne demekti? Bana mı aitti, onlara mı aitti? Yoksa ne bana ne onlara değil, başkasına mı aitti?

O içselleşmişim, içe dönmem, sessizliğin içinde bir tarafımı karanlık, dumansız bir duygu kaplarken diğer tarafımda pırlıl pırlıl, aydınlık bir duygu çıkmaya çalışıyordu. İkisi arasında inanılmaz bir çatışma vardı. O pırıltılı duyguların benim kendimi var etmemin ilk ışıkları olduğunu yıllar sonra anlayabildim. O yaşta ne olgunluğum ne deneyimlerim o kırıkların varlığını bana hissettirebilmişti, yaşayacağım güzel günler olduğunu.

“Ayıp şeyler konuşuyoruz.” Anlamıyorum, algılayamıyorum, hiçbir şey düşünemiyorum. İçeride kadınların kadınlara dair konuşmaları var. Sesleri duyuyorum. O sesleri duymam, o içsel kitlenmeme rağmen annemin karşısındaki duruşum, hiç kıvıldamamam, onun gözlerine, gözbebeklerine bakarak hâlâ ondan bir cevap beklememin sancılarını yıllarca yaşadım. Oldukça sancılıydı o dik duran, hissiz, lakayt bedeninin karşısındaki içe dönmüş o sessiz çocuğun anlamaması ve kitlenmesi.

Kadınlığa dair konuşuyorlardı. Kocalarını, problemlerini anlatıyorlardı. Şimdiki ben, o zamanki bir çocuk ve bir gencin

o itilme ve kuşatılma sırasında neler yaşayabileceğinden ve neler yaşadığından bihaber diler. Kadın olmanın, yetişkin olmanın ve anne olmanın, kendilerine dair olmanın hakkını yaşıyorlardı. Ama o sırada o gencin kendi olma hakkının yok edilişi hiç umurlarında değildi. Hak onların, kendilerinin olma hakkı. O çarpışan duyguların yine o sırada yakalayamadığım ama ileriki yıllarda kendi sancılarımın kurtulmak için yaptığım uğraşlarda yakaladığımı, kendime ait olmayı, kadınlığımı, cinselliğimi ve cinsel kimliğimi kadınların o yok edişi sırasında yakaladığımı ve yaşadığımı yine ileride anlayacaktım. Sadece bu kadınlara dair anlatılan bu grup mu vardı? Hayır.

Biz bahçeli bir evde oturuyorduk Bakırköy’de. Bir ses duyardım, renkli arabalar gelirdi. Duvarın kenarına park ederlerdi; arabadan inen kadınlar bahçemizin demir kapısını açar, içeri girerlerdi. Topuklu ayakkabılarının seslerini taşlarda duyduğum o çok şık, çok güzel ve genç kadınlar kahkahalar atarak kapıya gelirler, annem kapıyı açtığında, şen şakrak içeri geçerlerdi. Şıklıkları, zarafetleri ve topuklu ayakkabılarıyla. Hemen bizim salona girerler, koltuklara yerleşirlerdi; her biri paketlerini bırakırdı. On dakika ya geçer ya geçmez yüzler düşer, karamsarlık, çöküntü başlar, sanki yaşlanırlardı. Başları içsel çığıllıklarıyla konuşmaya. Onların o seslerinin de yine ileriki yıllarda insanlığımı, insanı algılamama gidebileceğini bilmeme yine yetmezdi o günkü çocukluk algılarım.

Ben şanslıydım. Annem, “Ayıp şeyler konuşuluyor Mine, haydi odana” dediğinde bir beş metre kare hep oldu. Koridorun yolunu tutup kapıyı açardım. Masam pencerenin önündeydi ve camın dışında elma ağacımız vardı. Masamın üzeri kâğıt ve kalemlerle doluydu, ama ilk önce o kitlenmiş, sessizleşmiş, zihni ve duyguları kitli bedenimle masanın önünde elma ağacının yapraklarını bir süre seyrederek, sonra döner raflarıma giderdim. Raflarım, kitaplarım.

Annem ve kadınlarının işgal etmediği zamanlarda da salon-
da benim ve dostlarımın hikâyesi başlardı. Ne zaman ki annem
evde yok, o kapıyı açardım; eskiden vardı bu salonlar, misafir-
ler geldiğinde oda temiz kalsın diye biz çocukları oturtmazlar-
dı oralarda.

Annem olmadığı zaman içeri girer, yavaşça kapıyı kapatır-
dım. Bu salonda oldukça büyük, üç kişilik bir kanepede vardı; ka-
nepenin ortasına otururdum, yüzümde nefis bir gülümseme-
yle. Okumaya başladığım yılların üçüncü veya dördüncü yılı
diyelim, bir tarafımda Freud, bir tarafımdaysa Stefan Zweig.
Dönerim sağıma, Freud başlar konuşmaya; dönerim soluma,
Zweig cevap verir ona. Arkadaşlarımla buluşmalarım hep böy-
le devam etti, zamanla arkadaş çevrem genişledi. Oscar Wilde
ve onun André Gide'le olan aşkı. André Gide anlatır, Oscar'la
şöyle yaşadım derken Oscar Wilde bambaşka bir şey anlatır.
"Ne yapıyor bunlar böyle, aynı şeyleri yaşarken nasıl farklı
hikâyeler anlatıyorlar?" diye düşünürdüm. Bu arkadaşlarımla
sohbetler yaşamım boyunca devam etti ve hâlâ ediyor, yeni
karşılıklı arkadaşlarım var. Maksim Gorki mesela. O çok iyi,
çünkü çok geniş bir arkadaş çevresi var. Herkese danışabiliyor,
herkese yazabiliyor. O beni çok zenginleştirdi. Virginia Woolf'a
geldiğimdeseyse Mîna Urgan'ı gördüm. Mîna Urgan başka şey
anlatıyordu Virginia için, Virginia ise kendini farklı anlatıyor-
du. Anladım ki hikâyeler, yazarlar ve arkadaşlıklarım böyle sü-
rüp gidecek.

Kendime döndüm. Peki sen ne yapıyorsun? Şu anda neyi
yaşıyorsun? Ya peki varlığın? Hiç cevap yok. Bilemedim. Var-
lığım ne? Ve ben kimim? Çok kolay bildiğim bir yola gittim. İçe
döndüm, yine sessizleştim ve kendimle konuşmalarım başladı.
Şöyle diyordu içim: "Şu anda yaşadığın hiçbir şey gerçek değil;
bunlar geçmişin ayak izleri, yani çocukluğunun." Peki çocuklu-
ğumu kapı dışarı edemez miyim? Onu istemiyorum. İmkânsız.

“Bugün neredesin? Yoksunlukların nerede?” dersiniz, bilmiyorum. Bilebildiğim tek şey var, neyi arıyorsam şimdi ve neyi yaşıyorsam şimdi, bütün gerçeğim çocukluğumda. O zaman benim çocukluğuma, çocukluğumun yoksunluğuna ve ayak izlerine geri dönmem gerekiyor.

Okumalar, yazarların içine giriş beni kendime döndürdü. Kendime döndüğümde cevapsız kalışlarımın, içimdeki yoksunluğun çöküşlerinin izleri beni bir yere götürdü; kendimin tanımıma. Peki ben nasıl gideceğim oraya?

Bu arada okuyorum ve arkadaşlarım çoğalırken karşıma Simone de Beauvoir’la Sartre çıktı. Simone’la problemlerimiz çok özdeşleşti, o da benim gibi ilk annesine gitti ve bulaşıkları yıkamaya başladı; tencerelerde bahçeye kaçırdım, büyük gelirdi. Simone’un annesinden teyidini alamaması, Helen’in araya girmesi, onu babaya döndürdü. Dönüp baktığımda babanın “Ben zeki bir oğlan çocuk bekliyordum” dediğini duydu. Bu şu demekti: “Oğlanlar zeki olur, ama senin zekândan emin olamadım.” Okumalarımda Simone’un varlığı yanımdaydı. Hiç ayrılmadı. Bilinçaltımda, ödipalimde ikame etti. Ve bu süreç kendime dönüşüme kadar sürdü. Sartre’a girdiğimde ise; on bir aylıkken babasını kaybetmesi, “Evet ben şimdi kimlerle kaldım, bir çocuk anne, bir anneanne ve bir dedeyle mi yaşayacağım? Etrafımda sadece kadınlar var, ama nerde benim liderim?” dediğinde kendine dönüp, “Neden ben kendimin lideri olmuyorum?” deyişi bana şunu düşündürdü: Mine, dedim, hiçbir şey bilmiyorsun, bilmediğini biliyorsun, evet kendine dönüyorsun, aynada bakıyorsun yüzüne, bedenine ama tanımın yok. Bu tanımsızlığın içinde nereye gideceksin? İşte arkadaşlarım, özellikle Simone’un identifikasyonu beni nereye götürdü? Onlar sorunlarını felsefenin içinde çözmeye Sorbonne’a gittiler. Kendime baktım, felsefeye yakın mıyım? Henüz değil. Aslında kendim hakkında dedikodu yaparsam, felsefe okuma-

ma rağmen Heidegger'e kendimi yakın hissedemedim. Ben hâlâ varoluş felsefesinde kaldım ki o yaşamsal bir felsefedir. Sonuçta içe dönüklüğüm, suskunluğum, kapı dışarı edilemeyen çocukluğumu anlamamın gerçeği beni psikolojiye götürdü.

Çok büyük tesadüf değildi psikoloji ve özellikle psikopatolojiye ilgi duymam. Bakırköy'deki evimizle akıl hastanesi arasında sadece bir sokak vardı. Akıl hastanesi bizim için oyun oynadığımız, bisikletimizle gezdiğimiz muhteşem ağaçların içinde kocaman bir bahçeydi. O ağaçların altında hep o yüzler vardı. Yüzlere bakarsınız size gülümsüyorlardır ya da bir sigara istiyorlardır, çok yakın hissedersiniz, çünkü gerçeklerdir.

Evet, akıl hastanesi, oradaki insanların tanıklığı bana, "Psikoloji senin yerin" dedirtti. Tabii, Muallacığım endişe etti, zaten okumalarımın dolaylı doktor akrabalarımız "Bu kız nereye gidiyor, durmadan okuyor, hiç konuşmuyor" diye endişeliyken bir de onlara psikoloji dediğimde annem çantasını aldı, sokaklara düştü insanlara danışmaya. Çok şanslıydım; bir komşumuz, "Mualla Teyze, karışma şu kıza, bırak okusun" dedi, annem de ikna oldu. Ama zaten önemli miydi? Hayır, çünkü artık okumaları, sözcükleri, kavramları içselleştirmem, yazarların çocukluklarına girerek orada yaşadıklarını özgürce, bütün içgüdüleriyle çırılçıplak anlatmalarından şunu biraz olsun sezmeye başlamıştım: Tek bir kurtuluşun var, tanımına gitmek istiyorsan kendi içine dönüp kendi içsel varlığını tanımalısın. Bunun da branşı psikoloji ve psikopatolojidi.

Yine hızlı geçeyim yılları. Yazları stajımı akıl hastanesinde yaptıktan sonra ilk tayinim Bakırköy Akıl Hastanesi'ne çıktı. Muhteşem bir dünyaya girdim. Gencim. Henüz arkadaşlık ilişkilerimin, flörtlerimin oluşmadığı yıllar. Öyle bir dünyaydı ki orası, arkadaşlık yapabiliyor, dostluklar kurabiliyor, küçük küçük flörtler yaşayabiliyorsunuz. Binlerce bilgiyi size aktaran deneyimli doktorların ve terapistlerin seminerlerine katılabil-

liyorsunuz. Ve sonra kendi terapilerim başladı. Terapilerimin başlaması ve seminerlerin varlığı okumaların yanına gelirken, içimdeki kendimle konuşmalarım belli bir seviyede bilinç düzeyine çıkmaya başladı. Ama çok enteresandır ki ne gelirse gelsin zihnime ve kulağıma, sürekli gülümsüyordum. Endişe, kaygı, ben şimdi buradan nereye gideceğim, hiç böyle bir duygum yoktu. Aşkın mı, flörtün mü reddediyor?.. Ya da bir kız arkadaşın seni terk edip başkasıyla mı gidiyor?.. Ya da öğlen yemeğinde o büyük masalarda sana yer yok deyip ittiriyorlar mı?.. Hep gülümsüyordum. Bu detaylar beni hiç olumsuz etkilemiyordu, çünkü öğrenmenin hazzını yaşıyordum.

Beni deneyimli bir terapistin yanına vermişlerdi, çok şanslıydım ve o zamanlar masada karşılıklı oturulurdu. Ben ne giyineceğini çok bilmeyen bazen şatafatlı bazen düz giyinen bir gençken, onun o şıklığı, kolyeleri ve yüzükleri, yazarken yüzüklerine kolyelerine takılıp bana sorduğu soruları unutarak “Ya senin kimliğin nasıl olacak, peki sen nasıl yaşayacaksın?” diye düşünürdüm.

Tecrübesiz olduğum için seminerlerde en son suali bana sorarlardı, o da sormuş olmak için, gülümseyerek. “Daha çok gençsin, önünde çok uzun bir yol var” diyerek. Fakat ben yine hiçbir şey anlamamış gibi, son derecede net biçimde görüşlerimi söyledim.

Tam da burada, size yaşadığım bir olayı anlatayım; poliklinikteyiz, çocuk servisinde bir hastabakıcı geceleri uyuyamama ve sıkıntı şikâyetleriyle geldi. Şefimiz kendi muayenesinden sonra bizden biri olduğu için bana yönlendirdi. Kadının sakin, sessiz bir hali vardı, karşımdaki sandalyeye oturdu. Bugün bile net hatırlarım, acı yüzünden okunuyordu, tüm vücudu kasılmıştı. İş gömleğinin içinde sanki kaybolmuştu. Bir süre sessizce baktık, hiç konuşmayacak gibi görünüyordu. “Ne oldu? Nedir şikâyetin, anlatır mısın?” dedim. “Boğuluyorum, boğuluyo-

rum!” dedi. Yine bir sessizlik. “Bu noktaya nasıl geldi, ne onu getirmiş olabilir?” diye düşünmeye başladım. Uzun bir süre suskun kaldık. “Bana biraz anlatır mısın aileni, işini? Neler yaşıyorsun?” Kısık bir sesle konuşmaya başladı. “Benim çocuğum olmuyor. Ama eşim de çok çocuk seviyor ve bir çocuğumuz olmasını çok istiyor. Bir gün gelip karşıma oturdu ve konuşmaya başladı: ‘Ben seni çok seviyorum ve senden ayrılmak istemiyorum, gel bir kuma alalım, ondan benim bir çocuğum olsun, ama bu bizim çocuğumuz olacak.’ Bana bu çözüm o an için mantıklı geldi ve kabul ettim.”

Buraya kadar geldikten sonra uzun bir suskunluk yaşadık. Anladım ki esas sorun bu noktadan sonra başlıyor, çünkü yüzünde ilk geldiği anki acı tekrar belirdi, üstelik bu sefer çizgileri daha da sertti. Ben “Ne olacak şimdi ve nasıl bir çözüm bulacağız?” diye düşünürken o anlatmaya devam etti.

“Ne zaman ki gece oluyor ve herkes odasına yatmaya gidiyor, ben odamda tek başıma yatarken yan odadan sesler ve inlemeler yükseliyor. İşte ‘boğulmalarım’ o noktadan itibaren başlıyor. O geceyi, o sabahı yaşayabilmem mümkün değil. Şimdi ben ne yapacağım? İlk başlarda kabul ettiğim bir şeyi nasıl geri döndürebilirim? Çok mu geç kaldım sizce?”

Görüşmemizi bu noktada sonlandırdım, kendisine ikinci bir randevu verip yolladım. Çünkü şefime bu seansı anlatıp yorum yapmam ve kendisinden geri dönüş almak için vakte ihtiyacım vardı.

Şefimle karşılıklı oturduk. Ben vakamın sunumunu yaptım ve düşüncemi söyledim. Bana göre, kadını destekleyip bu üçlü ilişkiden çıkarmak gerekiyordu. Sürdürülebilirliği imkânsız göründü. Ben bir noktada kadını haklı buldum ve bu düşüncemi de aktardım. Şefim dinledi. Bir süre sustu kaldı.

Farklı algıya, farklı sezgilere gidişimin ilk belirtisiydi bu yaşadığım. İleriki yıllarda daha çok yaşayacaktım.

Evet, aşklarım, arkadaşlıklarım, okumalarım ve mesleğimin içindeki bu dalgalanmalarımın giderken şimdi ben de size hikâye anlatıyorum. Ben de mi hikâye anlatıcısıyım? Ne zaman hikâye anlatmaya başladım? Hikâyelerimin içinde ne yapıyorum? Net bir cevabı yok. Olmayacak da kendimi öğrenmeye devam ettiğim sürece. Ne zaman ki artık bilinçaltımın derinlikleri susar, işte o zaman cevabımı bulmuşum demektir.

Bakırköy'den tayinim Şişli Etfal'e çıktı. Şişli Etfal'deki tek psikologdum ve nöropsikiyatri bölümü vardı. Orada daha geniş bakışlara, daha geniş yorumlara varabilmem ve bu arada okumalarımın da bunlarla bütünleşmesiyle yorumlarımın derinleşmesi, yazarların bilinçaltımdan bilincime çıkması ve bilimi farklı algılamaya başlamamla birlikte, beni insanları dinlerken o dinlemenin içinde, tam kapıdan çıkıp gidecekken, "Biliyor musun sen şunu bir okusan, Iris Murdoch'a bir dokunsan" demelerim başladı. Ama ikisi arasındaki ilişkiyi bilemiyordum. Bunu anlayabilmem uzun zamanımı aldı. Bir süre önce bir profesör hanım başvurdu, dedi ki, "Sizin kitabınızı okudum, size gelmek istiyorum." Ama yerimiz yok. Eşim doktordur, o duydu ve dedi ki, "Bu bizim meslekten, çok başarılı bir insan, iyi bir cerrah, iyi bir profesör, yardım etmelisin." Eşim böyle deyince bir randevu ayarladık. Kadın geldi. Kırk dakika onu dinledikten sonra koltuktan kendimi zorla kaldırdım. Hikâyesi neydi dersiniz, şimdi anlatacağım.

Liseyi bitirmiş, edebiyata âşık, annesine karşılaştırmalı edebiyat okumak istediğini söylüyor, annesi de doktor ve diyor ki, "Ne, nasıl yani? Edebiyat bir bakır tepsi, tıp ise altın, sen altını bırakıp bakıra mı gideceksin?" Hâlâ o günleri yaşarcasına anlatıyordu: "Nasıl yani, annemin teyidini almayacak mıyım, tabii ki koşarak tıba girdim. Fakültede altı yıl bitti. Hiçbir şey hissetmiyorum, ama biraz düşün dedim kendime, bir ihtisasa gir." Cerrahiye giriyor. Bitiriyor. Çok iyi bir cerrah ama yine

Fotoğraf: Yusuf Öztürkkan

Hepimiz, geçmişimiz ve çocukluk yıllarımızla yüzleşmeyi sevmeyen, hatırlamak istemeyen bir yapının içinde bugünü, yaşamımızı geçmişimiz yokmuş gibi sadece şimdimizin içinde yaşamak isteriz ve de yaşarız. Şimdinin üzerinde anlatırız, konuşuruz, tartışırız. Böyle de yaşar gideriz, sanki tek gerçeğimiz buymuş gibi.

Gerçeği olmayan hikâye yazdığımızdan habersiz anlatır, anlatır, yaşar, yazarız.

İşte kendi kendimize yazdığımız, kökü ve gerçeği olmayan bir hikâyeyi öyle içselleştiririz ki sonunda bizim gerçeğimiz olur. Artık ayırışamayız, ayırışmak imkânsızlaşır. Bu noktadan itibaren doğru olan da öylesen yaşamaktır yazdığımız hikâyeyi; dönüşü yoktur. Son noktadır geldiğimiz.

Yaşamımız, gerçeğimiz bir hikâyedir.

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-6570-29-0

9 786256 570290

DK
Doğan
Kitap